

Arrest

nr. 234 810 van 2 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 21 november 1986 te San Antonio Del Tachira, in de staat Tachira. Vanaf uw geboorte tot de leeftijd van 17 jaar woonde u in de wijk La Popita, X. Vervolgens woonde u tot 27 jarige leeftijd bij de vader van uw kinderen op verschillende adressen in San Antonio Del Tachira. Tenslotte woonde u tot uw vertrek uit Venezuela samen met uw kinderen bij uw vader in de wijk La Popita.

Als kind liep u geen school maar leerde uw grootmoeder u lezen en schrijven. U slaagde er wel in uw lager en secundair onderwijs af te maken door volwassenonderwijs te volgen.

Uw partner – de vader van uw twee kinderen - werd op 2 september 2011 bij een gewapende overval op zijn vrachtwagen om het leven gebracht door de bende Los Piratas de la Solidaridad. Nadat u van een collega van uw partner te weten was gekomen dat de daders werden veroordeeld voor de overval maar niet voor de moord ging u in september-oktober 2015 naar het Openbaar Ministerie in El-Tigre om meer informatie te verkrijgen. Daar werd u een papiertje gegeven en gezegd u te zullen bellen wanneer ze informatie zouden kunnen geven.

Een of twee weken later werd u gebeld door een privé nummer en opgedragen om de dood van uw partner niet langer te onderzoeken. U werd met de dood bedreigd indien u de zaak niet ongemoeid zou laten en bovendien werd u bevolen weg te gaan. 1 december 2015 verliet u Venezuela en ging u naar Colombia. Omwille van de moeilijke levensomstandigheden in Colombia keerde u 7 januari 2016 terug naar Venezuela. Na uw terugkeer werd u opnieuw telefonisch bedreigd door een persoon die naar uw woonplaats kwam. 19 oktober 2016 verliet u Venezuela definitief. Via Colombia vloog u naar Madrid. Vanuit Spanje nam u het vliegtuig naar België waar u 21 oktober 2016 aankwam. 1 december 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Uw kinderen vervoegden u in april 2018. Na uw vertrek werd eerst voor hen gezorgd door de ouders van uw overleden partner. Vervolgens nam uw vader de zorg over hen over. Uw moeder bracht de kinderen 4 april 2018 naar België. Zijzelf keerde 23 april 2018 terug naar Venezuela.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een origineel paspoort (114442271, dd. 09/01/2015), een origineel rijbewijs (V-17.128.627, dd. 23/12/2011), een originele identiteitskaart (17.128.627, dd. 10.12.2012), een originele overlijdensakte (480, dd. 03/11/2011), een krantenartikel getiteld 'Cicpc dice que resolvió cuatro crímenes en tiempo récord' van de website El Tiempo.com.ve van 23 september 2011 alsook een kopie van het krantenartikel , een artikel getiteld 'CICPC desarticula 'Banda Piratas de Soledad' y resuelve dos homicidios' van de website diarioelprogreso.com van 15 september 2011, een origineel document van het Instituto Nacional de Prevención, Salud y Seguridad Laborales van 10 september 2012, een origineel certificaat van het Instituto Nacional de Prevención, Salud y Seguridad Laborales van 29 augustus 2012, een origineel document van de politie (I-830-530, dd. 03/09/2011), een origineel document van het Hospital General de El Tigre: Permiso para el traslado de cadáveres (dd. 03/09/2011), origineel document van het Tribunal Supremo de Justicia (10-181, dd. 20/12/2011) en een origineel handgeschreven nota van het openbaar ministerie.

Op 5 oktober 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest (nr. 216 641 dd. 12/2/2019) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart door leden van de bende Los Piratas de la Solidaridad bedreigd te zijn geweest omdat u bij het Openbaar Ministerie om informatie had verzocht na te hebben vernomen dat de verantwoordelijken voor de dood van uw echtgenoot enkel waren veroordeeld voor de overval en niet voor de moord.

Er zijn echter geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Bij de door u aangehaalde gebeurtenissen dienen immers enkele opmerkingen te worden geplaatst.

Na de dood van uw echtgenoot in september 2011 informeerde u in september-oktober 2015 – nadat u eerder had nagelaten te informeren naar de zaak - bij het Openbaar Ministerie in El Tigre naar de zaak van uw overleden partner. Daar werd u wandelen gestuurd. 1 à 2 weken later werd u opgebeld door een privé nummer met de mededeling uw zogenaamd onderzoek te staken en weg te moeten gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 27). Vervolgens ging u 1 december 2015 naar Colombia. 7 januari 2016 keerde u echter terug naar Venezuela. Na uw terugkeer werd u wederom eenmaal telefonisch gecontacteerd en u gezegd weg te moeten gaan indien u wilde blijven leven. U verklaart enkel 2 keer bedreigd te zijn geweest door onbekenden.

Dat u na uw terugkeer uit Colombia op 7 januari 2016 nog 9 maanden - tot 19 oktober 2016 - in Venezuela verbleef, ondermijnt de ernst en zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde vrees. Wanneer u in die periode eenmalig werd benaderd, preciseert u niet. Wel stelt u in augustus 2016 nadat u persoonlijk werd bedreigd hulp te hebben gevraagd aan een mede kerkganger (zie notities, p. 23). Hieruit blijkt dat u na de aan uw adres geuite bedreigingen nog enige tijd in Venezuela heeft verbleven zonder problemen te hebben gekend. Dat u geen haast had om uw land van herkomst te verlaten – hoewel u verklaart met de dood bedreigd te zijn - is niet in overeenstemming te brengen met een acuut risico op het lijden van ernstige schade.

Wat verder de ernst en zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten ondermijnt, is uw terugkeer naar Venezuela in januari 2016. Ook dit gedrag is onverenigbaar met uw bewering bij terugkeer naar Venezuela om het leven te zullen worden gebracht. U gevraagd wat u doen heeft besloten om terug te keren naar Venezuela, waar u meende gevaar te zullen lopen, stelt u in Colombia niemand te hebben gehad om voor uw jonge kinderen te zorgen. Bovendien waren de inkomsten die u vergaarde uit de verkoop van voeding onvoldoende voor de uitgaven (zie notities, p. 18-19). Elders stelt u echter dat het in Colombia niet toegelaten was om eten te verkopen op straat (zie notities, p. 12). U gevraagd waarom u geen andere oplossing trachtte te zoeken, antwoordt u geen andere oplossing te hebben gehad. U erop gewezen dat u in 2016 naar Europa kwam en u wederom gevaagd naar de omstandigheden in Colombia die u ertoe hebben gedreven terug te keren naar Venezuela, verwijst u opnieuw naar het gebrek aan opvang voor uw kinderen. U benadrukt er alleen te zijn geweest met uw kinderen en er niemand te hebben gekend. Ook werd er een visum gevraagd voor uw verblijf in Colombia (zie notities, p. 19). U verklaart wel een verblijfsvergunning voor drie maanden te hebben gehad (zie notities, p.23). Dat u niemand zou hebben gekend in Colombia is niet in overeenstemming met uw andere verklaringen namelijk dat uw grootmoeder naar Colombia verhuisde toen u 15 jaar oud was en daar in Cucuta woonachtig is (zie notities, p.10). Ook hebben de ouders van uw overleden partner de Colombiaanse nationaliteit en is het bijgevolg weinig waarschijnlijk dat u geen netwerk zou hebben gehad in Colombia. Bovendien vond u wel een oplossing voor uw kinderen wanneer u naar België kwam daar u ze bij de ouders van uw overleden partner en vervolgens bij uw vader liet. Uw terugkeer naar Venezuela is bijgevolg niet verenigbaar met uw vrees.

Dat u bovendien uw land heeft verlaten zonder alternatieven te hebben onderzocht, verwondert. U gevraagd of u denkt dat het ten tijde van uw geopperde problemen mogelijk was geweest om elders naartoe te gaan, antwoordt u niet te denken dat het een mogelijkheid was. U gevraagd waarom, stelt u omdat u werd opgedragen het land te verlaten (zie notities, p.28). Elders tijdens het persoonlijk onderhoud maakte u echter geen gewag van de noodzaak het land te verlaten. U verklaart dat wanneer u de eerste keer werd gecontacteerd, werd gezegd dat u niet meer moest onderzoeken, dat uw man dood is en u hem niet tot leven kan brengen. Er werd ook gezegd dat indien u wilt leven u weg moet

gaan en moet stoppen met het onderzoek (zie notities, p. 27). Ook het tweede telefoontje werd gezegd dat u zo snel mogelijk weg moest gaan indien u wilde leven. Nergens verklaart u dat werd gezegd het land te moeten verlaten. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent de bescherming van een derde land nodig te hebben, mag worden verwacht in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden te hebben overwogen. U gevraagd of u zich nu bij terugkeer naar Venezuela elders zou kunnen vestigen, meent u dat niet te kunnen aangezien ze [de bendeleden] u hadden gevonden terwijl ze van een andere staat afkomstig zijn (zie notities, p. 30). U meent dat ze u bij terugkeer zouden kunnen vinden indien ze dat wilden. Dit zijn echter louter assumpties die u geenszins weet te staven, zeker rekening houdend met het feit dat u na het tweede contact met hen nog lang in Venezuela wist te blijven zonder problemen te hebben gekend. Dit biedt bovendien geen verschoning waarom u die overweging niet maakte vooraleer u besloot uw land van herkomst te verlaten.

Uw desinteresse in het verdere verloop spreekt tenslotte erg tot de verbeelding. U verklaart sinds uw vertrek in oktober 2016 geen nieuws te hebben gehad betreffende uw problemen, noch nieuws te hebben gezocht.

U gevraagd waarom u dat niet deed, stelt u dat niet te willen omdat u het achter u wilde laten en een nieuw leven te hebben willen beginnen (zie notities, p. 18). Deze houding staat in schril contrast met uw verklaarde doortastendheid die u toonde toen u vier jaar na de dood van uw echtgenoot de autoriteiten plots contacteerde voor informatie. Dat u niet eens een poging heeft ondernomen om op de hoogte te blijven met betrekking tot uw problemen toont aan dat u zelf uw problemen weinig ernstig inschat. Van een verzoeker om internationale bescherming mag bovendien worden verwacht dat hij een dienstige poging onderneemt om op de hoogte te blijven van de problemen die ten grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Er dient bijgevolg – zonder afbreuk te willen doen aan het leed dat u werd aangedaan bij het verlies van uw echtgenoot - te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt met betrekking tot uw persoonlijke problemen na de dood van uw echtgenoot - i.e. twee telefonische bedreigingen en nadien gedurende een hele periode niets meer - onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dienen volgende opmerkingen te worden geplaatst. Het door u neergelegde paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit welke door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Aangaande het door u neergelegde paspoort dient opgemerkt dat u dit verkreeg op 9 januari 2015, voor de door u aangehaalde problemen. U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u in januari 2015 een paspoort verkreeg, stelde u een paspoort te hebben aangevraagd omdat u eraan dacht naar Colombia te gaan (zie notities, p.18). Dit doet vermoeden dat uw migratie naar Colombia andere beweegredenen had dan de door u aangehaalde problemen.

Ook de documenten die u neerlegt ter staving van de dood van uw partner worden niet betwist daar het feit dat uw partner het leven liet evenmin ter discussie staat.

De door u neergelegde nota van het Openbaar Ministerie kan evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Indien het een authentieke nota betreft –wat geenszins vaststaat – toont het de door u aangehaalde feiten niet aan.

In de mate dat u in uw verzoekschrift (ingediend tegen de beslissing van het CGVS dd.5/10/2018) verwijst naar informatie van UNHCR van maart 2018, en meer bepaald de “Guidance note on the outflow of Venezuelans”, kan vooreerst worden opgemerkt dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. In het rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hun toegang te verlenen tot de asielpcedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig herkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

In casu heeft u toegang gehad tot de asielpcedure en geniet u in dat kader opvang. Daarnaast werd uw verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. In het verzoekschrift wordt gesteld dat noch u, noch uw advocate, de kopiën van het gehoor hebben ontvangen. Uit de informatie aanwezig in uw dossier blijkt echter dat op 22/8/2018 een mail werd gestuurd naar uw advocate met de kopie van de notities en dat naar uw gekozen woonplaats een aangetekend schrijven werd gestuurd op 23/8/2018, dat evenwel niet werd opgehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 september 2019 een schending aan van "artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève"; "Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet"; "Schending van artikel 57/5quater Vreemdelingenwet"; "Schending van artikel 3 en 13 EVRM"; "Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn"; "Schending van artikel 15.3, c van de Procedurerichtlijn"; "Schending van artikel 17 van de Procedurerichtlijn"; "Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet"; "Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen"; "Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet"; "Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekster stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud noch haar, noch haar raadvrouw werden toegezonden en voert een schending aan van artikel 17.5 van de Procedurerichtlijn en artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat de notities op 22 augustus 2019 naar haar oude adres werden verstuurd en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitlegde dat "zij in Heist-op-Den-Berg verbleef, niet meer in Lummen, zelf als haar officiële woonplaats nog niet gewijzigd werd bij de gemeente". Verzoekster stelt vast dat "de verkozen woonplaats niet bevestigd werd en geen document ondertekend werd, zoals bevestigd door een Attache van de Dienst Advocaat (zie mail van 19 augustus 2019, stuk 3)".

Verzoekster betoogt dat ze geen effectieve procedurele waarborgen heeft gehad "[d]oor de gelegenheid niet te hebben gegeven toegang te hebben tot de notities en eventuele commentaren over de inhoudelijke elementen van de notities te kunnen maken". Verzoekster verwijst naar het arrest *Ghezelbash* waar de het Hof van Justitie het belang van een rechterlijke controle van de procedurele waarborgen heeft benadrukt.

Verder voert verzoekster aan dat de notities vaak niet duidelijk zijn en dat er serieuze tekortkomingen in het verhoor waren. Ze wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de communicatie niet vlot verliep door de tolk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 16, p. 17, p. 29, p. 31). Verzoekster stelt te hebben duidelijk gemaakt "dat zij de tolk niet goed heeft begrepen gedurende het verhoor, en dat ze vreesde dat de tolk haar ook niet goed heeft begrepen". Aangezien de raadvrouw van verzoekster al verschillende keren incorrecte vertalingen heeft moeten verbeteren, vermoedt verzoekster dat er veel andere incorrecte vertalingen werden gemaakt. Ze meent dat het feit dat "heel regelmatig verzoekster de vraag opnieuw heeft moeten vragen toont aan dat de communicatie tussen de Protection Officer en verzoekster helemaal niet vlot ging". Tot slot benadrukt verzoekster dat zij zelf "in het Spaans sprak, dat de tolk — wiens moedertaal noch Spaans noch Engels is) naar het Engels vertaalde, dat de Protection Officer in het Engels sprak, maar dat de notities in het Nederlands opgeschreven worden."

Verzoekster meent dat de door haar aangehaalde feiten wel degelijk verband houden met de Vluchtelingenconventie. Ze verwijst naar de UNHCR Guidelines (UNHCR, "Handbook and guidelines on Procedures and criteria for determining Refugee Status") en betoogt dat de Venezolaanse autoriteiten in casu niet alleen niet in staat zijn om verzoekster te beschermen, maar dat te vermoeden is dat de gang directe contacten met de Venezolaanse autoriteiten heeft. Verzoekster haalt aan dat de bedreigingen pas zijn begonnen toen verzoekster informatie over de zaak van haar partner heeft gevraagd bij het Openbaar Ministerie van El Tigre en redeneert dat het feit dat de leden van "Los Piratas de la Soledad" informatie over het initiatief van verzoekster hebben gekregen inderdaad aantoont dat zij interne contacten en/of leden hebben bij de nationale autoriteiten. Verzoekster wijst erop dat het gerechtelijk systeem in Venezuela niet onafhankelijk is ("The Execution of justice in Venezuela", <http://ohrh.law.ox.ac.uk/the-execution-of-justice-in-venezuela/>; "Human Rights Watch World Report 2018").

Voorts verwijst verzoekster naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala”*. Ze betoogt dat *“verzoekster in tegenstelling komt met de regels van de bende, en tegen de bevelen die ze tegen haar hebben gegeven, namelijk informatie over de daad van haar man zoeken, wordt ze door de bende waargenomen als een opponent”*. Ze stelt dat het criteria van het *“behoren tot een bepaalde sociale groep”* in huidige zaak daardoor van toepassing is, zoals door de *Guidelines* vastgesteld.

Wat betreft haar terugkeer naar Venezuela in januari 2016, wijst verzoekster erop dat ze geen legaal statuut, noch een werkvergunning had in Colombia. Ze stelt dat het feit dat ze daarvoor naar Venezuela is teruggekeerd geen teken is dat haar vrees niet meer bestaat, maar dat ze gewoon in een situatie was waar ze geen eten meer kon kopen voor haar kinderen. Het feit dat de familie van haar overleden partner Colombiaans is doet volgens verzoekster geen afbreuk aan deze vaststellingen, *“aangezien zij niet in Colombia verbleven, zelf als ze Colombiaans zijn, maar wel in Venezuela, zodat zij de eiseres niet konden onthalen”*. Verzoekster voegt eraan toe dat ze enkel dit jaar naar Colombia zijn teruggekeerd (zie notities persoonlijke onderhoud, blz. 13-14). Waar verweerder verwijst naar het feit dat verzoeksters grootmoeder naar Cucuta, in Colombia, verhuisde toen verzoekster vijftien jaar oud was, betoogt verzoekster dat zij zich niet in Cucuta kon vestigen, nu dit onveilig grensgebied is vlak bij Venezuela. Verzoekster betoogt dat de terugkeer van duizenden Venezolanen uit Colombia door de hopeloze situatie waarin ze zich daar vinden geen teken is dat de problemen in Venezuela verminderd zijn, maar dat de Venezolaanse burgers gewoon de keuze hebben tussen twee hopeloze situaties (*“Vulnerable Venezuelans find help in Colombia. Hundreds of thousands of children, women and men seek safety and security over the border”*; *“UNHCR to intensify aid to Venezuelans in Colombia, <http://www.unhcr.org/news/latest/2018/10/5b5bb36c4/unhcr-intensify-aid-venezuelans-colombia.html>”; *“[Verzoekster stelt vast dat ze volgens de bestreden beslissing nooit zou hebben duidelijk gemaakt wanneer ze voor de tweede keer werd bedreigd en betoogt dat ze wel duidelijk heeft gezegd wanneer ze bedreigd werd, alhoewel ze zich de exacte datum van de bedreigingen niet meer herinnert. Ze wijst op de notities van het persoonlijk onderhoud en op de notities die haar advocaat heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat ze wel degelijk het tijdstip van de bedreiging heeft gegeven. Verzoekster betoogt dat ze de nodige informatie over het tijdstip van de bedreiging heeft gegeven en dat de *protection officer*, indien het niet duidelijk was, de verplichting had om verzoekster hierover specifiek te ondervragen. Ze voert een schending aan van artikel 17 van het KB van 11 juli 2013.](https://www.elespectador.com/noticias/naeional/de-regreso-su-pais-vcnezolanos-dejan-colombia-porfalta-de-oportunidades-articulo-822091?fbclid=IwAR2600YGcNtnsgTjeObCcZa4YYMrWGV3pUAndKPujbOnRvY3GzI2H-oVrs, El Espectador, 7 november 2018””).</i></p></div><div data-bbox=)**

Verzoekster betwist verder dat ze Venezuela *“zonder haast”* zou hebben verlaten. Ze herneemt de feiten en stelt dat ze in oktober naar het Openbare Ministerie van El Tigre ging (notities, p. 25), dat de eerste bedreiging plaatsvond *“een of twee weken”* nadat ze naar El Tigre is gegaan (notities, p. 26) en dus eind oktober begin november en dat ze op 1 december 2015 - een maand na de bedreiging - Venezuela verliet naar Colombia. Daarnaast geeft ze aan dat de tweede bedreiging plaatsvond in augustus 2016 (verzoekster denkt eind augustus/begin september zonder dat ze de exacte datum herinnert) en dat ze Venezuela definitief verlaten heeft op 19 oktober 2016. Ze herneemt dat ze *“gedurende die tijd al haar spullen verkocht om genoeg geld te kunnen verzamelen om haar vliegtuigticket te kunnen kopen”* en ook een dringende oplossing heeft moeten vinden *“voor haar twee kinderen, omdat ze niet met haar naar Europa konden gaan wegens een gebrek aan geld”*. Verzoekster benadrukt dat ze dus wel *“met haast”* uit Venezuela vertrokken is, maar dat ze wel het nodige heeft moeten doen om uit het land te kunnen vertrekken. Verzoekster benadrukt dat ze het land anderhalve maand na de laatste bedreiging definitief verlaten heeft en dat het feit dat er geen opvolging is geweest na de tweede bedreiging alleen te wijten is aan het feit dat verzoekster het land heeft verlaten.

Waar verweerder stelt dat verzoekster nooit heeft verklaard dat zij het land moest verlaten, wijst zij op haar verklaringen tijdens het verhoor, waar zij verschillende keren heeft duidelijk gemaakt dat de bedreigers twee keer tegen haar hebben gezegd om *“weg te gaan”* en *“het land te verlaten”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28).

Verzoekster betwist voorts dat zij een desinteresse zou hebben in het verdere verloop. Ze herneemt duidelijk te hebben uitgelegd dat *“toen ze in Venezuela nog was, ze nooit op de hoogte werd gebracht van de zaak”*, dat ze zelf naar het Openbaar Ministerie in El Tigre is moeten reizen (1300km ver) maar geen informatie heeft verkregen. Verzoekster vraagt zich af hoe ze informatie over de zaak vanuit België

moet zoeken terwijl ze al vanuit Venezuela absoluut niet op de hoogte van de procedure werd gebracht. Ze haalt tevens aan dat ze als asielzoeker niet in contact met de autoriteiten van haar land kan komen.

Over de binnenlandse beschermingsmogelijkheden stelt verzoekster dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de bedreigingen zijn begonnen pas nadat ze naar El Tigre, op 1300km van San Antonio del Tachi, is gegaan en dat de bedreigers toch op de hoogte gebracht werden dat verzoekster informatie heeft gevraagd over de zaak. Verzoekster meent dat *“het feit dat de bedreigers van de gang “Los piratas de la Soledad” de informatie over haar bezoek in El Tigre hebben gehad, toont duidelijk aan dat de leden van de gang sterke contacten hebben met de autoriteiten van Venezuela”*. Bovendien herhaalt verzoekster dat de *“bedreigers haar duidelijk hebben gevraagd om het land te verlaten”*.

Wat betreft haar documenten stelt verzoekster vast *“dat de inhoud van de neergelegde documenten komen overeen met haar verklaringen, waarvan de coherentie niet per se bestreden is, enkel het gedrag van de eiseres ten opzichte van deze bedreigingen.”* Aangaande haar paspoort en het feit dat dit op 9 januari 2015 werd afgeleverd, legt verzoekster uit dat ze in januari 2015 dacht *“aan een vestiging in Colombia, omwille van de algemene onveilige situatie in Venezuela, maar niet omwille van haar persoonlijke problemen met die bende Los Piratas de la Soledad, die inderdaad rond september-oktober 2015 zich ontwikkelde”*. Ze verduidelijkt dat ze een verhuizing naar Colombia had overwogen en, met voorzichtigheid, een paspoort had aangevraagd, zonder op dat moment te verhuizen. Ze wijst erop dat de rechtstreekse oorzaak van haar vertrek naar Colombia, waar het leven moeilijk was en duurder dan in Venezuela, de bedreigingen door de bende vormt, eind 2015.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster op de ernst van de algemene situatie, op *“ernstige voedseltekorten”* en op *“een volledig falende gezondheidszorg”* (UNHCR *“Guidance nota”* van 19 mei 2019; HRW *“Venezuela’s Humanitarian Emergency Large-Scale UN Response Needed to Address Wealth and Food Crises”* van 4 april 2019; *“The collapse of the Venezuelan health system”*, The Lancet, 7 april 2018; COI Focus *“Venezuela. Situation sécuritaire”* van 20 april 2018; *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, juni 2018). Verzoekster verwijst tevens naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster haalt aan dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten (rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten). Bovendien wijst ze erop dat de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen in mei 2019 heeft gesteld dat *“er een bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”*. Ze stelt dat gelijkaardige *“bemerkingen staan in de “COI Focus Venezuela”, m.n. op p. 28-29. Ter vergelijking: in Argentinië kreeg in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend (“COI Focus Venezuela”, p. 31)”*.

Verzoekster wijst op haar situatie - redelijk jong, vrouwelijk, alleenstaand met twee kinderen - en betoogt dat men er onmogelijk toe kan besluiten dat zij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Daarenboven haalt zij de bedreigingen die ze in Venezuela kende aan en stelt ze dat ze het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat het land kampt met extreem hoge moordcijfers en dat ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad aanzienlijk is (United States Department of State, *“Venezuela 2018 Crime & Safety Report”*, gepubliceerd op 4 februari 2018). Ze meent dat Venezuela momenteel geen land is waar een vrouw naar kan worden teruggestuurd en verwijst naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) September 2015”*, die volgens verzoekster *mutatis mutandis* op Venezuela kunnen worden toegepast. Verzoekster betoogt dat de instorting van de gezondheidszorg, alsook het voedseltekort, bijzondere implicaties heeft voor vrouwen. Ze wijst erop dat de rechtstaat niet meer functioneert en dat geweld tegen vrouwen zo goed als niet meer vervolgd wordt.

Verzoekster wijst naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie en stelt dat verweerder een verkeerde interpretatie van de eisen van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt. Verzoekster haalt het arrest nummer 189763 van 17 juli 2017 van de Raad aan.

Verzoekster wijst op de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018 waarin wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is. Ze wijst erop dat het geweld *“een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking”* heeft (IACHR Inter-American

Commissie on Human Rights, *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31/12/2017). Verzoekster haalt aan dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat deze in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid, dan wel worden getolereerd door de overheid. Ze verwijst naar passages uit een rapport met betrekking tot colectivos, criminele bendes en drugsbendes (OFPRA, Venezuela, "*Les groupes mafieux et paramilitaires*", 22/11/2016). Verzoekster haalt aan dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert (HRW, "*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*", 29/11/2017; UN Human Rights office of the high commissioner, "*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*", juni 2018) en wijst tevens op de straffeloosheid (UN News Service, "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings*", 22 juni 2018). Ze betoogt dat de situatie is verslechterd door de staatsgreep van 30 april 2019 (COI Focus van 1 juli 2019)

In hoofdorde vraagt verzoekster "een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet", in ondergeschikte orde vraagt ze om de "vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekster"

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. Mail CGRA van 19 augustus 2019;

4. Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA), Venezuela : *Les groupes mafieux et paramilitaires*, 22 novembre 2016, <https://www.refworld.org/docid/59317ca54.html>

5. UN News Service, *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*, 22 June 2018 ;

6. Human Rights Watch (HRW), Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health, *Venezuela's Humanitarian Emergency. Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises*, 04/2019, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resourccs/vcnezuela0419_web.pdf

7. HRW, *Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*, 29/11/2017"

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Over de notities van het persoonlijk onderhoud

2.4.1. Verzoekster heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Dit inzagerecht betreft een passieve openbaarheid op verzoek. Verzoekster en diens raadsman mochten tevens,

conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

2.4.1.1. De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

2.4.1.2. Gelet op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet had verzoekster of haar advocaat tevens de mogelijkheid om schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5^{quater} § 3 van deze wet geeft de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat de mogelijkheid aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen dienen de commissaris-generaal te bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

2.4.1.3. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de notities van het persoonlijk onderhoud noch haar, noch haar raadvrouw werden toegezonden en voert een schending aan van artikel 17.5 van de Procedurerichtlijn en artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat de notities op 22 augustus 2019 naar haar oud adres werden verstuurd en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitlegde dat *“zij in Heist-op-Den-Berg verbleef, niet meer in Lummen, zelf als haar officiële woonplaats nog niet gewijzigd werd bij de gemeente”*. Verzoekster stelt vast dat *“de verkozen woonplaats niet bevestigd werd en geen document ondertekend werd, zoals bevestigd door een Attache van de Dienst Advocaat (zie mail van 19 augustus 2019, stuk 3).”*

2.4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters (toenmalige) raadvrouw wel degelijk de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen (zie brief van 22 augustus 2018 gericht aan verzoeksters raadvrouw). Bovendien bevat het administratief dossier een document *“verklaring: wijziging gekozen woonplaats”*, waaruit blijkt dat de gekozen woonplaats van verzoekster werd gewijzigd op 23 augustus 2018. Daarnaast blijkt uit een e-mail van 13 augustus 2019, toegevoegd aan het administratief dossier, dat verzoeksters huidige raadvrouw op haar verzoek, onder meer, de notities van het persoonlijk onderhoud kreeg doorgezonden.

2.4.3. De Raad kan hieruit vaststellen dat verzoekster wel degelijk kennis heeft kunnen nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien duidelijk dat verzoekster bekend is met het administratief dossier.

2.4.4. Zo voert verzoekster aan dat de notities vaak niet duidelijk zijn en dat er serieuze tekortkomingen in het verhoor waren. Ze wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de communicatie niet vlot verliep door de tolk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 16, p. 17, p. 29, p. 31). Verzoekster stelt te hebben duidelijk gemaakt *“dat zij de tolk niet goed heeft begrepen gedurende het verhoor, en dat ze vreesde dat de tolk haar ook niet goed heeft begrepen”*. Tot slot benadrukt verzoekster dat zij zelf *“in het Spaans sprak, dat de tolk — wiens moedertaal noch Spaans noch Engels is) naar het Engels vertaalde, dat de Protection Officer in het Engels sprak, maar dat de notities in het Nederlands opgeschreven worden.”*

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad heeft kenbaar gemaakt dat de communicatie tussen haarzelf en de tolk moeizaam verliep. Evenwel bevestigde verzoekster dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud om verduidelijking had gevraagd telkens zij iets niet begreep (notities, p. 31). Verzoekster toont echter niet aan dat zij ten gevolge van deze eerder stroeve communicatie haar relaas niet heeft kunnen uiteenzetten, noch wat zij dan anders zou verklaard hebben. Ook het verzoekschrift brengt geen elementen aan die dit kunnen aantonen (zie *infra*).

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoekster verklaart Venezuela te zijn ontvlucht omdat ze er door leden van de bende Los Piratas de la Solidaridad bedreigd werd nadat zij bij het Openbaar Ministerie om informatie had verzocht in verband met de moord op haar man (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij omwille van deze bedreigingen – voor zover geloofwaardig – een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.5.2. Verzoekster gaf aan dat ze in september-oktober 2015 naar het openbaar ministerie in El Tigre reisde om te informeren naar de zaak omtrent de dood van haar echtgenoot vier jaar eerder op 2 september 2011 (notities van het persoonlijk onderhoud van 13 augustus 2018 (hierna: notities), p. 23, p. 25). Ze legde uit dat ze informatie wilde omdat ze van haar collega – van wie ze enkel de voornaam, O., kende (notities, p. 25) – had vernomen dat de moordenaars van haar echtgenoot enkel waren veroordeeld voor de overval en niet voor de moord (notities, p. 23, p. 25). Verzoekster gaf aan dat haar collega naar El Tigre was gereisd voor het werk en door mensen van het dorp werd verteld dat de moordenaars van verzoeksters echtgenoot slechts waren veroordeeld voor de overval en vrijgelaten werden (notities, p. 25). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekster afhankelijk zou zijn van een bezoek aan El Tigre door haar collega, die ze slechts bij zijn voornaam kent, om te worden ingelicht - door voor haar onbekende dorpsbewoners - over de voortgang van een moordzaak waarmee deze collega niets te maken heeft. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster nooit zou zijn ingelicht over een proces dat de moord op haar echtgenoot behandelde. Verzoekster legt geen stukken neer hierover. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde ze pas na haar bezoek aan El Tigre in 2015 werd bedreigd omwille van haar interesse in de zaak. Dit bezoek aan El Tigre is bezwaarlijk een “onderzoek” zoals ze stelt en uiteraard laattijdig nu niet kan worden ingezien hoe ze in 2011 toen deze overval en moord werd behandeld kon nalaten de nodige interesse hierin te betonen (notities, p. 14). Verzoekster heeft geen verklaring voor deze verregaande achteloosheid.

2.5.3. Hoe dan ook hield verzoekster voor dat ze een à twee weken na haar bezoek aan het openbaar ministerie werd opgebeld door een privénummer en dat ze met de dood bedreigd werd om haar onderzoek te staken en weg te gaan (notities, p. 26-27). Verzoekster stelde dat ze omwille van deze bedreiging Venezuela op 1 december 2015 verliet en naar Colombia reisde en vervolgens op 7 januari 2016 terugkeerde naar Venezuela (notities, p. 6; zie paspoort verzoekster). De vaststelling dat verzoekster terugkeerde naar Venezuela en er vervolgens bovendien nog 9 maanden (tot 19 oktober 2016) verbleef, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door verzoekster voorgehouden ontvangen bedreiging in september of oktober van 2015, alsook van haar vrees voor vervolging.

Ten slotte, indien verzoekster stelt dat de politie en de bende samenwerken dan hadden deze ook geweten dat verzoekster in 2015 geen enkele informatie kreeg van het openbaar ministerie (notities, p. 25). Er kan niet worden ingezien waarom de moordenaars van verzoeksters echtgenoot geïntimideerd, laat staan bedreigd, zouden zijn door verzoeksters laattijdige en vruchteloze navraag. Voorgaande vaststellingen met betrekking tot de gebeurtenissen voorafgaand aan de voorgehouden bedreigingen ondergraven geheel de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag.

2.5.4. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster, negen jaar na de feiten, niet in Venezuela kan verblijven omwille van de overval in 2011 waarbij haar man werd vermoord. Verzoekster verklaarde nog dat ze sinds haar vertrek in oktober 2016 geen nieuws heeft gekregen aangaande haar problemen, noch zelf nieuws heeft gezocht (notities, p. 17). De Raad meent dat van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoeksters leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster informatie zou trachten in te winnen over het verdere verloop van haar problemen, *quod non*. Verzoeksters uitleg, dat ze geen informatie zocht omdat ze het achter haar wilde laten en een nieuw leven wilde beginnen (notities, p. 18), bevestigt dat verzoeksters navraag in 2015 niet meer was dan dat.

2.5.5. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift dat zij een desinteresse zou hebben in het verdere verloop. Ze herneemt duidelijk te hebben uitgelegd dat “toen ze in Venezuela nog was, ze nooit op de hoogte werd gebracht van de zaak”, dat ze zelf naar het openbaar ministerie in El Tigre is moeten reizen (1300 km ver) maar geen informatie heeft verkregen. Verzoekster vraagt zich af hoe ze informatie over de zaak vanuit België moet zoeken terwijl ze al vanuit Venezuela absoluut niet op de hoogte van de procedure werd gebracht. De Raad herneemt dat verzoekster zelfs geen poging heeft ondernomen om zichzelf op de hoogte te stellen van de evolutie van haar problemen die beweerdelijk ertoe geleid hebben dat zij Venezuela diende te ontvluchten. Bovendien werd hierboven reeds aangehaald dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster niet eerder interesse toonde in de zaak omtrent de moord op

haar echtgenoot, die reeds in september 2011 vermoord werd (notities, p. 14), doch pas in 2015 informatie trachtte in te winnen en hiervoor meteen 1300 kilometer aflegde. Verzoeksters gedrag is inconsistent en ongeloofwaardig.

2.5.6. Gelet op voorgaande maakt verzoekster haar voorgehouden vrees voor vervolging door leden van de bende Los Piratas de la Solidaridad niet aannemelijk.

2.5.7. Indien verzoekster naar Colombia is vertrokken dan is evenmin aannemelijk dat dit verband houdt met verzoeksters asielmotieven.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat waar verzoekster erop wijst dat ze geen legaal statuut, noch een werkvergunning had in Colombia en dat ze er in een situatie verkeerde waar ze geen eten meer kon kopen voor haar kinderen deze situatie in Colombia niet verbonden is aan haar nood om internationale bescherming. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster ook geen asiel aanvraag in Colombia, noch desgevallend contact opnam met UNHCR ter plaatse.

Indien de Raad samen met verzoekende partij vaststelt dat de algemene situatie voor Venezolanen in Colombia, gezien de grote instroom, precair is (zie rapporten aangehaald in het verzoekschrift: *“Vulnerable Venezuelans find help in Colombia. Hundreds of thousands of children, women and men seek safety and security over the border”*; *“UNHCR to intensify aid to Venezuelans in Colombia, El Espectador, 7 november 2018”*) dan maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij zelf in dergelijke situatie verkeerde. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij een verblijfsvergunning van drie maanden – en dus wel een legaal statuut – in Colombia had (*“Had u documenten nodig toen u die eerste keer een maand in Colombia verbleef?”*, *“Normaal had ik voor drie maanden om er te verblijven maar ik keerde eerder terug”*, notities, p. 23). Bovendien beschikken verzoeksters schoonouders over de Colombiaanse nationaliteit (notities, p. 13), heeft verzoeksters grootmoeder, die in Cucuta, Colombia woont, ook de Colombiaanse nationaliteit (notities, p. 10) en kon verzoekster ook in België op hulp en steun van een Colombiaanse vriend rekenen (notities, p. 22). Het is aldus redelijk aan te nemen dat verzoekster over een netwerk beschikte in Colombia. De Raad kan niet inzien dat verzoekster, indien zij Venezuela daadwerkelijk was ontvlucht uit vrees voor haar leven, geen beroep zou doen op haar netwerk in Colombia, doch gewoon zou terugkeren naar Venezuela. Dergelijke vaststellingen ondermijnen verder de waarachtigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.8. Het gegeven dat verzoekster haar paspoort reeds in januari 2015 aanvraag, omdat ze er toen aan dacht naar Colombia te gaan (notities, p. 18), wijst er bovendien op dat verzoekster al eerder de intentie had om te migreren. Dergelijke vaststelling stelt verzoeksters bewering dat ze omwille van bedreigingen naar Colombia zou zijn gevlucht, in een ander daglicht.

2.5.9. Verzoekster zou na haar terugkeer naar Venezuela in januari 2016 in deze periode van 9 maanden nog eenmaal bedreigd zijn, met name in augustus 2016 (notities, p. 23). Verzoekster verbleef vervolgens nog twee maanden in Venezuela en verliet Venezuela definitief op 19 oktober 2016. Zij verliet Venezuela echter zonder dat zij eerst aanspraak heeft trachten te maken op nationale bescherming (notities, p. 28). Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Waar verzoekster stelt algemeen dat iedereen weet dat de politie niet betrouwbaar is (notities, p. 28) doch toont dit niet concreet aan. Verzoekster heeft zelfs geen poging ondernomen hulp te zoeken bij de autoriteiten.

2.5.10. Het door verzoekster neergelegde paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op verzoeksters identiteit en nationaliteit, deze wordt niet betwist. Wat betreft de documenten ter staving van de dood van verzoeksters partner, dient opgemerkt dat het overlijden van verzoeksters partner niet ter discussie staat. Deze documenten kunnen evenwel de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten niet aantonen. De nota van het openbaar ministerie de door verzoekster aangehaalde feiten evenmin aantonen.

2.5.11. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.5.12. Evenmin kan verzoeksters argumentatie aangaande het behoren tot de sociale groep van de bende Los Piratas de la Solidaridad overtuigen, niet in het minst nu zij in haar specifieke geval niet aantoonde dat haar “opponent-zijn” een aangeboren kenmerk is of een gemeenschappelijke achtergrond heeft, noch dat deze groep cumulatief genomen als afwijkend zou worden beschouwd.

2.5.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wijst verzoekster op de ernst van de algemene situatie, op “ernstige voedseltekorten” en op “een volledig falende gezondheidszorg” (UNHCR “*Guidance nota*” van 19 mei 2019; HRW “*Venezuela’s Humanitarian Emergency Large-Scale UN Response Needed to Address Wealth and Food Crises*” van 4 april 2019; “*The collapse of the Venezuelan health system*”, *The Lancet*, 7 april 2018; COI Focus “*Venezuela. Situation sécuritaire*” van 20 april 2018; “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*”, opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, juni 2018). Verzoekster verwijst tevens naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster haalt aan dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten (rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten). Bovendien wijst ze erop dat de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor

Vluchtelingen in mei 2019 heeft gesteld dat “er een bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”. Ze stelt dat gelijkaardige “bemerkingen staan in de “COI Focus Venezuela”, m.n. op p. 28-29. Ter vergelijking: in Argentinië kreeg in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend (“COI Focus Venezuela”, p. 31)”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmploedeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254). Waar verzoekster wijst op haar op haar situatie - redelijk jong, vrouwelijk, alleenstaand met twee kinderen- en betoogt dat men er onmogelijk toe kan besluiten dat zij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling, blijft zij algemeen en brengt zij geen concrete redenen aan die haar persoon kunnen treffen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede (notities, p. 6). Verzoeksters familie woont (en werkt) nog in Venezuela (notities, p. 8, p. 10-11), zodat zij er over een netwerk beschikt. Verzoekster haalde tevens aan in Venezuela te hebben gewerkt in het verleden (“*Veel dingen. Ik was een taxi op een motor, motortaxi. Ik verkocht cosmetica. In het weekend verkocht ik eten in mijn huis.*”, notities, p. 11).

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.7. Verzoekster wijst naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie en stelt dat verweerder een verkeerde interpretatie van de eisen van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar vooral tot het criminele geweld. De Raad kan inderdaad aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel

39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK